

Tema 4. Naturen i ett föränderligt landskap

FAKTABLAD N2.

Hornsimpna (*Trigloporus quadricornis*)

Hornsimpnan har en mörkt melerad kropp och stora bröstfenor, stort huvud och stor mun. De havslevande hornsimpnorna har fyra skrovliga benknölar uppe på huvudet. Huvudet har ett flertal taggar som gärna fastnar i nät och gör att simporna är svåra att få loss. Hornsimpnan är anpassad till ett liv på botten, vilket bland annat de högt belägna ögonen och avsaknaden av simblåsa avslöjar.

Hornsimpnan har sitt utbredningsområde längs Is-havskusten samt längs Canadas, Alaskas och Grönlands kuster. Dessutom förekommer den i Östersjön och i sjöar i Sverige och Finland. Hornsimpnan i Östersjön anses vara en ishavsrelikt.

Hornsimpnan leker på vintern. I våra kustvatten blir hornsimpnorna könsmogna tidigare än i världshaven. Hanen gräver en grop eller håla i botten där rommen läggs. Hornsimpans rom är vanligen grönaktig. Hanen vaktar och sköter om rommen tills ynglen kläcks drygt tre månader senare.

I sött vatten blir hornsimpnan betydligt mindre än i

bräckt vatten. I insjöarna är hornsimpnorna vanligen 10-15 centimeter långa, medan de i havsområdet kan vara 20-30 centimeter. De största individer som fångats i havet har vägt runt ett kilogram. Hornsimpans föda består av bottenjur och fisk. På djupet i brackvatten är ishavsgråsuggan (spånakäring, skorv) den huvudsakliga födan. Större simpnor äter också fisk. Arten har också rykte om sig att vara romrövare, även om den rom som simporna äter vanligen rövas från artfränder.

På våren eller försommaren förflyttar sig simporna från grunt vatten till djupare vatten och på hösten tillbaka till grunt. Troligen gör de det för att undvika varmt vatten, eftersom hornsimpnan inte trivs i vattentemperaturer över tio grader.

Hornsimpnan har i tiden varit en uppskattad soppfisk. På 1980-talet upptäckte man att hornsimpans stora och färggranna rom var utmärkt föda och man började ta den tillvara.

Hornsimpna